

КО ЈЕ КО

Давид Албахари (1948, Пећ), приповедач, романсијер, есејист, антологичар, преводилац са енглеског језика. Објавио је на српском језику (само прва издања): књиге прича и изабраних прича: *Породично време* (1973), *Обичне љриче* (1978), *Ојис смрџи* (1982), *Фрас у шуйи* (1984), *Једносџавносџи* (1988), *Пелерина* (1993), *Изабране љриче* (1994), *Необичне љриче* (1999), *Најлејше љриче Давида Албахарија* (2001), *Друји језик* (2003), *Сенке* (2006), *Сваке ноћи у друјом љраду* (2008), *Нема љесма* (2009), *Књиа о музици* (са Жарком Радаковићем, 2013), *Мале љриче* (2013); романи: *Судија Димиџријевић* (1978), *Цинк* (1988), *Крајџка књиа* (1993), *Снежни човек* (1995), *Мамац* (1996), *Мрак* (1997), *Гец и Мајер* (1998), *Свејски љуџник* (2001), *Пијавице* (2005), *Марке* (за младе, 2006), *Лудви* (2007), *Брајџ* (2008), *Ћерка* (2010) и *Конџролни љункџи* (2012); књиге есеја: *Прејисивање свеџа* (1997), *Терей* (2004), *Дијасџора и друје сџивари* (2008) и *Људи, љрадови и шџошџа друјо* (2011); књиге за децу: *Ема и јез који несџаје* (2008, са Душаном Петричићем), *Ни дан без чуда* (2010); књигу: *Срџске народне бајке* (са Д. Великићем, О. Олтвањијем и Д. Тушевљаковићем и А. Гловацки, 2012); монографске књиге: *Давид Албахари: Памџивек* (2011), *Давид Албахари (водич кроз љоеџички и инџимни свејџ, 2012)*. Књижевне награде: НИН-ова награда за роман године, Андрићева награда за књигу прича, Награда „Станислав Винавер“, Награда „Бранко Ћопић“, Награда Народне библиотеке Србије за најчитанију књигу године, Награда града Београда, Виталова награда за књигу године. Међународне књижевне награде: Награда „Балканика“, „Мост-Берлин“, „Стефан Митров Љубиша“ и „Виленица“. Заступљен у бројним српским и светским антологијама и зборницима. Књиге су му преведене на осамнаест светских језика. Предео је на српски језик многа дела савремених британских, америчких, аустралијских, канадских и израелских аутора. Члан је САНУ (ван радног састава). Од 1994. живи и ради у Калгарију у Канади.

Анђелко Анушић (1953, Градина на Сувој међи, БиХ), пише поезију, прозу, есеје, књижевну критику и публицистику. Објавио је 28 књига, од чега тринаест песничких, шест књига кратких прича, три романа, књигу песама за децу и две књиге есеја, као и брeвијар новинарско-публицистичких текстова. Добитник је више награда, између осталих „Светозар Ћоровић“, „Печат вароши сремскокарловачке“, „Младен Ољача“ и др. Превођен је на енглески, француски, бугарски, руски и македонски језик. Живи у Новом Саду.

Милејџа Ађимовић Ивков (1966, Богатић), дипломирао и магистрирао српску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Пише поезију, есејистику и књижевну критику. Објавио је збирку поезије *Дно* (1995), за коју је добио „Бранкову награду“ и две књиге књижевнокритичких текстова *Свејџ и љесма* (2010) и *Песничке заџонешке* (2011). Добитник је награде „Милан Богдановић“ за књижевну критику. Ради као главни и одговорни уредник „Књижевног магазина“. Живи у Београду.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Пише кратке приче и књижевну критику. Живи у Сомбору.

Лаура Барна (1964, Јазово у Банату), школовала се у Сплиту и Београду. Објављује прозу и стручне радове из историје уметности од 1995. године. Објавила је следеће књиге: романи – *Проџовир* (2003), *Невоље јосџодина Т. или суџерен* (2005), *Црно шело* (2007), *Моја љоследња љавобоља* (2008), *Санџџоријум љод белим* (2009), *Ћорђонеова клејџва* (2011) и *Моја љоследња љавобоља* (2012); монографија: *Девей средњовековних манасџира у Босни* (2006/2007); књига есеја: *Умејносџи нема дефиницију* (2007); збирке прича: *Дијалој о камену* (2008), *Чејџири елеменџа*

(2009). За роман *Црно тело* освојила је награду „Мирослав Дерета“ 2007. године. Живи и ствара у Београду.

Тихомир Брајовић (1962, Подгорица), ванредни професор на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Бави се књижевном критиком и теоријом књижевности. Објављене књиге: *Контироверзни мейнштокс* (1992), *Поетика жанра* (1995), *Речи и сенке* (1997), *Од мџафоре до џесме* (1998), *Теорија џесничке слике* (2000), *Облици модернизма* (2005), *Идентично различито* (2007), *Крајња историја преобиља* (2009), *Заборава и џонављање* (2009), *Фикција и моћ* (2011), *Компаративни идентитетс* (2012), *Нарцисов џарадок* (2013). Живи у Београду.

Соје Валдес (Zoé Valdés, 1959, Хавана, Куба), кубанска књижевница. Филолог по струци, између 1983. и 1988. радила је при организацији УНЕСКО и у Канцеларији за културу Републике Кубе у Паризу. Године 1988. вратила се на Кубу, где је учествовала у ликовном покрету, радила као сценариста и била помоћник директора часописа „Кубански филм“. Од 1995. живи у егзилу у Француској. Написала је двадесетак романа, пет збирки поезије, три књиге кратких прича и два дела у домену књижевности за децу. За свој последњи роман, *Жена која џлаче* (*La mujer que llora*) марта 2013. добила је награду „Asorin“, једно од најзначајнијих књижевних признања шпанског говорног подручја. На српски језик до сада су преведене њене књиге *Свакодневно ништалвило* (Paideia, 1999), *Кафе Носџалија* (Et cetera, 2006), *Морске вучице* (Et cetera, 2007) и *Амбасадорова кћи* (КЦНС, 2013).

Александар Гајџалица (1964, Београд), дипломирао је Општу књижевност и теорију књижевности, са старогрчком језиком у Београду. Објавио је романе *Линије живоџа* (1993; награда „Милош Црњански“ и „Виоргио ла Пира“ у Италији), *Наличја* (1995), *Крај* (2001), *Ђуриџова смрт* (2002), *Невидљиви* (2008; награда „Стеван Сремац“) и *Велики раџи* (2012, НИН-ова награда), као и циклусе прича *Мимикрије* (1996), *Век* (1999; награде „Иво Андрић“ и „Умберто Саба“ у Италији), *Београд за странице* (2004), *Дијалоџ са ојсенама* (2006) и *Дневник џоражених неимара* (2006), и књигу есеја *Писац не сџанује овде* (2013). Књиге

и приповетке су му преведене на све важније европске језике. Живи у Београду.

Владимир Ввозден (1972, Нови Сад) ради као доцент на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић џуџојисац: ојлег из имаџолоџије* (2003), *Чинови џрсувајања: од џеорије ка џрајмаџици џексџа* (2005), *Књижевности, кулџура, уџојија: ојледџи* (2011), *Срџска џуџојисна кулџура 1914-1940.* (2011) и *Nine Serbian Poets/Девет срџских џесника* (антологија, 2012); уредио је *Прејледни речник комџарџивне књижевносџи и кулџуре* (2011, заједно са Бојаном Стојановић-Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио (заједно са Алесандром Бешићем) темат „Поља“ посвећен В. В. Зебалду (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Андраш Веревич (Gerevich András; 1976, Будимпешта), по завршетку Филозофског факултета будимпештанског универзитета Лоранд Етвеш, постаје стипендиста на Дартмаут колеџу у САД, а потом своју трећу диплому стиче на одсеку за сценарио британске Националне филмске и ТВ школе. До сада је објавио три збирке песама од којих је последњу, под насловом *Пријаџељи* (*Barátok*), објавио 2009. године. Одабрани стихови објављени су му и у енглеском, немачком, француском, бугарском и словеначком преводу. Од његових дела настали су бројни награђивани краткометражни играни филмови, пре свега уметнички анимирани филмови, а тренутно ради и на документарним филмовима. Његови позоришни комади приказивани су у пештанским и лондонским позориштима. Објављује есеје, пише за новине, а преводи и песме, између осталих, Шејмаса Хинија и Френка О'Харе. На факултету држи курсеве креативног писања, у Лондону је уређивао књижевни програм за ВВС, а у Мађарској је, између осталог, био и председник књижевног удружења Круг Атиле Јожефа (József Attila Kör).

Неџим Вурсел (Nedim Gürsel; 1951, Вазијантеп, Турска), турски писац и интелектуалац. Дипломирао је модерну француску књижевност на Универзитету Сорбона, где је и докторирао са темом веза између савремене турске и француске поезије. Предаје турску књижевност на

Високој школи за оријенталне језике у Паризу (INALCO). Руководилац је научноистраживачког пројекта посвећеног турској књижевности при Националном центру за научна истраживања Француске. Написао је више књига приповедака, неколико романа, путописа и књижевноисторијских студија, међу којима су: *Лејло које је дуго шрајало* (*Uzun Surtuş Bir Yaz*, 1975), *Књиџа о женама* (*Kadınlar Kitabı*, 1975), *Освајач* (*Boğazkesen*, 1995), *Јашар Кемал* (*Yaşar Kemal*, 2000), *Љубав њосле њогне* (*Oğleden Sonra Aşk*, 2002), *Смрћ на сунцу* (*Güneşte Olum*, 2003), *Прејршћ свејџа* (*Bir Avuç Dünya*, 2003), *Свејџ у сликама* (*Resimli Dünya*, 2004), *Текстџови из Париза* (*Paris Yazıları*, 2004), *Прва жена* (*İlk Kadın*, 2004), *Трајџови и сенке* (*Izler ve Golgeler*, 2005), *Назим Хикметџ – њесник свејџа* (*Dünya Şairi Nazım Hikmet*), *Побуњена књижевносћ* (*Başkaldıran Edebiyat*, 2007), *Сејџи се, Барбара* (*Hatırla Barbara*, 2009). Добитник је више књижевних награда у Турској и у свету – Награде Турског лингвистичког друштва (1976), Награде за мир „Абди Ипекчи“ (1986), Награде слободе Француског ПЕН-а (1986), Награде за приповетку „Халдун Танер“ (1987), Златна плакете Струшких вечери поезије (1992), Награде за приповетку Radija Frans internacional (1992), Ордена књижевног витеза владе Републике Француске (2004), Награде за братство у свету „Мевлана“ (2009). За роман *Алахове кћери* добио је Награду за слободу мисли и изражавања 2009. године, коју додељује Заједница издавача Турске.

Бранислав Живановић (1984, Нови Сад), дипломирао је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише поезију и књижевну критику. Објавио је књигу поезије *Пољегало* (2010), за коју је добио „Бранкову награду“ и *Црно свејџло* (2012). Живи у Новом Саду.

Милош Јоцић (1988, Нови Сад), тренутно на докторским студијама српске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Један од уредника и оснивача *Међујџима* (medjutim.org), онлајн часописа за књижевност и културу. Један од уредника и покретача *Zing!-а* (e-zing.tk), сајта посвећеног курсу креативног писања прозе на Филозофском факултету у Новом Саду. Кратку прозу и поезију објављује на личним сајтовима.

Бојана Ковачевић Пејшровић (1971, Зрењанин), дипломирала је и магистрирала шпански језик и хиспанске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Ради у Српском народном позоришту у Новом Саду, као уредница за информисање и односе с јавношћу. Превођењем са шпанског и енглеског језика почела да се бави још у студентским данима. Превела је дела Карлоса Фуентеса, Едуарда Мендосе, Ернеста Сабата, Марија Варгаса Љосе, Сое Валдес... као и петнаестак позоришних комада и велики број филмова холивудске продукције. Одабрала је, приредила и већим делом превела двотомну антологију хиспаноамеричке приче *Вечитџа смрћ од љубави јача* (2011, 2012), којом је обухваћено педесет писаца Јужне и Средње Америке. Члан је Удружења књижевних преводилаца Србије.

Арџаг Колар (*Kollár Árpád*; 1980, Сента), песник, преводилац, критичар. До сада је објавио две збирке песама: *На џример, канџ* (*Például a madzag*, 2005) и *Не у Сарајеви* (*Nem Szarajevóban*, 2010). Песме су му превођене на немачки, српски, хрватски, румунски и пољски. Нашао је место у бројним антологијама поезије. Преводи пре свега српску и хрватску поезију и прозу, до сада су му објављена две самосталне књиге превода. Докторске студије завршио је на Универзитету у Сегедину, а тема истраживања била му је песничка делатност Ота Толнаија. Председник је Савеза Младих Писаца, а добитник је Фалудиве награде, Сиверијеве награде и Књижевне Стипендије Мориц Жигмонд.

Денеш Крушовски (*Krusovszky Dénes*; 1982, Дебрецин), песник, критичар, уредник, књижевни преводилац. Студије је започео 2000. године на одсеку за мађарски језик Филозофског факултета Универзитета Лоранд Етвеш у Будимпешти, а потом је био студент и на одсеку за компаративну књижевност од 2003, те на одсеку за естетику од 2004. године. Био је један од оснивача Групе Телеп између 2005. и 2009. Уредник је часописа „Ex Symposion“ и Серије о светској књижевности удружења Круг Атиле Јожефа. Ранија дела: *Сва моја имена* (*Az összes nevem*, 2006), *Како изљегда џокварџџи се* (*Elromlani milyen*, 2009), *Сувишна обала* (*A felesleges part*, 2011). Неке од награда: Стипендија Мориц Жигмонд (2008), Прима Јуниор (мађарска књижевност, 2008), Књи-

жевна награда Артисјус (2010), Награда Атила Жожеф (2012).

Габор Ланцкор (*Lanczkor Gábor*; 1981, Секеш-фехервар), одрастао је у Сомбатхељу. Факултет је завршио у Будимпешти, док је доста времена провео у Љубљани, Риму и Лондону. Тренутно живи у Сегедину. Пише песме, прозу и есеје, а преводи са јужнословенских језика. Добитник је награда: Атила Герец, Ђерђ Фалуди и Јуниор Прима. Дела су му превођена на више језика. Збирке песама: *Чистји ум* (*A tisztá ész*, 2005), *Бела књија љесам* (*Fehér daloskönyv*, 2007), *Назаг у Лондон* (*Vissza Londonba*, 2008). Проза: *Наш насушни данас* (*A mindennapit ma*, 2010).

Даниела Либ (*Lieb*) је архивистикања у Theater Federatioun и надлежна за пројекат „Theaterarchiv Luxemburg“. Паралелно са својим професионалним активностима тренутно апсолвира мастер студије на тему Луксембурга на Универзитету Луксембург.

Најџалија Лугошки (1966, Перлез), књижевност је завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је магистрирала („Књижевна критика у делу Слободана Јовановића“) и докторирала („Књижевнокритичко и научно дело Младена Лесковца“). Објавила је књиге *Слободан Јовановић као књижевни критичар* (2008) и *О Младену Лесковцу: ојледи, чланци, ѿрејиска* (2011). Методичке радове, књижевнокритичке и књижевноисторијске огледе објављује у периодици. Запослена је у Зрењанинској гимназији. Живи у Новом Саду.

Јован Љушићановић (1954, Пријепоље), на Филолошком факултету у Београду године одбранио докторску дисертацију на тему „Поетика модерног и српска поезија за децу од 1951. до 1971. године“. Професор је Високе школе струковних студија за образовање васпитача у Новом Саду. Предаје књижевност за децу и методику развоја говора. Главни и одговорни уредник часописа за књижевност за децу „Детињство“. Објавио је следеће књиге: *Дечји смех Бранислава Нушића* (2004), *Црвенкапа грицка вука* (2004), *Брисање лава* (2009), *Књижевност за децу у огледалу културе* (2012). Приредио књиге: *Изабрана дела Бранислава Нушића* (1998) и *Принцеза лута замком, Теоријска мисао о књижевности за децу*

у окриљу Змајевих дечјих игара (2009) и Бранислав Нушић, Антологијса едиција „Десет векова српске књижевности“ (2012). Живи у Новом Саду.

Нега Мангић (1972, Суботица), професор енглеског језика и преводилац стручних и научних текстова. Студирала енглески језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду, где је завршила и мастер студије. На другој години докторских студија на Филолошком факултету, Београд. Преводи са енглеског и италијанског језика. Објавила је роман *Чувари севера* (2009).

Мирјана Маринковић (1965) ради као професор на Катедри за оријенталистику Филолошког факултета у Београду. Бави се класичном и савременом турском књижевношћу, општом и културном историјом Турака, османистиком и књижевним превођењем са турског језика. Објавила је три књиге, шест књига превода, више научних студија и чланака и приредила једну књигу турске архивске грађе. Живи и ради у Београду.

Мирјана Мариншек Николић, књижевница и визуелна уметница. Дипломирала је на Београдском универзитету, а студирала је уметност и књижевност, на Универзитету Охајо, САД. Магистрирала је на Државном универзитету Охаја. Докторирала је на математици и информатици на Београдском универзитету. Пише за водеће часописе из уметности и књижевности, као и за Културни додатак „Политике“. Њен књижевни опус обухвата књижевне есеје, огледе из ликовне уметности, романе и путописе. Објављене књиге: *Луђојледи* (2004), *Три Фриге* (2006), *Танјо за Евију* (2007), *Панонски ѿријѿих – Ојледи о Добровићу, Крлежи, Вазарелију* (2009), *Снохвајѿи о лешњу* (2011) и *Тај мали биоској у нашим ѿлавама* (2012). Живи и ради у Београду.

Милица Маркић (1966, Београд), преводи књижевност с пољског језика. Дипломирала на Катедри за полонистику Филолошког факултета у Београду 1991. године. Радила је у издавачким кућама „Нолит“ и „Клио“. Члан Удружења књижевних преводилаца од 2004; статус слободног уметника од 2009. године. Преводи пољску прозу, поезију и есејистику. Најзначајнији преводи:

У ѿусѿињи и ѿрашуми Хенрика Сјенкјевича, *Љубав и одговорност* Карола Војтиле, *Бејуни* Олге Токарчук, *Гулаш од шурул ѿишице* Киштофа Варге, *На ѿуѿуза Бабага* Анђеја Стасјука, *Трансаѿланѿић* Витолда Гомбровича.

Ивана Миѿровић (1990, Смедерево), дипломирала је компаративну књижевност са теоријом књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду и тренутно је на мастер студијама.

Марио З. Немеш (Nemes Z. Márió; 1982, Ajka), песник, критичар. Објављује текстове о ликовној уметности, књижевности и филму. Прву збирку песама објавио је 2006. под насловом *Пријодна објашњења о месу* (*Alkalmi magyarázatok a húsról*). Један је од оснивача Групе Тепе. 2009. добија Књижевну Стипендију Мориц Жигмонд. Његова друга књига објављена је крајем 2010. под насловом *Боксић* (*Vaixit*). Студент је на докторским студијама филозофије на будимпештанском универзитету Лоранд Етвеш. Области истраживања су му филозофска антропологија и антрополошка естетика. Живи у Будимпешти.

Роланд Орчик (1975, Стари Бечеј), пише поезију, есеје, критике, студије и преводи јужнословенске књижевности на мађарски језик. Организатор Шинобус фестивала шверца културе, уредник часописа „Tiszatáj”. Досад је објавио три песничке збирке: *Зашиѿиѿа од корозије* (*Rozsdataró*, 2002), *Месецу, Лицем* (*Holdnak, Arcsal*, 2007), *Скинуѿи Малер* (*Mahler letöltve*, 2011; српски превод „Трећи Тр”, 2012). Од 1992. живи у Сегедину (Мађарска).

Иван Павичић (1986, Вршац), апсолвент је на одсеку за мађарски језик и књижевност Филолошког факултета у Београду, а као стипендиста владе Републике Мађарске годину дана провео је на стручном усавшавању на одсеку за хунгарологију Института Баласи (Balassi Intézet) у Будимпешти. Преводи са мађарског и живи у Вршцу.

Ђорђе Писарев (1957, Визић), дипломирао је књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Ради у „Дневнику”. Објавио је збирке прича *Књија ѿсѿодара ѿрича* (1985), *Миѿи Шеѿарг: Сѿрашне ѿриче* (1990), *Посланице из Новѿи Јерусалима* (1996, изабране приче), *Бесмрѿиѿици*

(2002, изабране и нове приче) и *Велика очекивања* (2012); есеје *Пред враѿиѿима раја* (2002); романе *Мимезис мимезис романа* (1983), *Књије народа Луѿака* (1988), *Гоѿска ѿрича* (1990), *Ковче* (1992), *Поѿисујуѿи имена сѿвари* (1995), *Завера близнакиња* (1999), *Под сенком змаја* (2001), *У срцу ѿрага* (2004), *Поноћ је у соби усѿомена* (2005), *А ако умре ѿре неѿо шѿо се ѿробугу?* (2009) и *На сѿази суза* (2010). Лауреат је награда „Лаза Костић”, „Стеван Пешић”, Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године и Награде Покрајинског фонда културе за најбољу књигу године, као и награде Фондације „Борислав Пекић”. Живи у Новом Саду.

Анико Полиар (Polgár Anikó; 1975, Вагшеје), песникиња, књижевна преводитељка, историчарка књижевности. Живи у Дунасерахељу. Завршила је одсек за мађарски, латински и старогрчки на Универзитету Comenius у Братислави. Доцент је Института за мађарски језик и науку о књижевности Универзитета Константин Филозоф у Њитри. Самосталне збирке песама: *Троја, ѿи сломљени ораху* (*Trója, te feltört dió*, 2009), *Археолоѿиња у шѿиѿклама* (*Régésző a körömcipőben*, 2009). Преводи: Филострат, *Крила Ероса* (*Erosz szárnya*), *Сѿарѿирчка ѿубавна ѿисма* (*Ógörög szerelmes levelek*, 2008), Михаљ Грегуш, *Приручник из есѿеѿиѿике* (Greguss Mihály: *Az esztétika kézikönyve*, превод 2000). Заједнички преводи: Марко Фабије Квинтилијан, *Беседнишѿиво* (2008); *Кућа миришљавих крема. Бисери средњовековне латинске ѿоезије* (*A középkori latin költészet gyöngyszemei*, превод са Золтаном Чехијем, 2001).

Викѿорија Рагич (Radics Viktória; 1960, Сомбор), након завршених студија на Катедри за мађарски језик и књижевност у Новом Саду, 1983. године, трајно се настањује у Будимпешти. У периоду од 1999. до 2003. године радила је као лектор за мађарски језик на Катедри за хунгарологију Филолошког факултета у Београду, где је, поред осталог, скупљала и грађу за своју монографију о Данилу Кишу. Ради као слободан уметник: у мађарској књижевној периодици објавила је неколико прича, есеја, приказа и критика. Преводи углавном савремену српску и хрватску прозу: Иво Андрић, Борислав Пекић, Исидора Секулић, Данило Киш, Мирко Ковач, Филип Давид, Дубравка Угрешић, Јовица Аѿин, Михајло Пантић, Владимир Арсенијевић, Ненад Величко-

вић... У једно од њених најзначајнијих преводилачких остварења спада превод дела Радомира Константиновића, *Филозофија њаланке*. Објавила је монографију *Данило Киш: животи, дело и бревијар* (2005).

Виктор Рагоњић (1973, Београд), објавио је збирке песама: *Нагир* (2002), *Тмина и сребро* (2004), *Еколоија фразе* (2005), *Жвакање амалиама* (2011) и роман *Прозор у зиг* (2010). Живи у Београду.

Драиња Рамагански, преводилац са руског и мађарског језика. Саставила преводну антологију савремене руске женске поезије. Поље њеног професионалног интересовања је теорија превода (књига есеја *Снешко у џиројима*). Предаје на Катедри за русистику у Новом Саду.

Бојан Савић Осџојић (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности XX века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Аџон*. Аутор књига поезије: *Сиварање исџине* (2003), *Тројуће* (2010) и *Сивереорама* (2012). Живи у Београду.

Јанош Сеје (*Szegő János*, 1982), студирао је естетичку и мађарски језик на Католичком Универзитету Петер Пазмањ у Будимпешти. Од 2003. године редовно објављује своја дела у часописима и на интернету. Раније је био уредник књижевног портала *Litera.hu*, а тренутно је уредник издавачке куће *Magvető Kiadó*. Члан је председништва удружења *Круг Атиле Јожефа (ЖАК)*.

Беким Сејрановић (1972, Брчко), средњу поморску школу, смер наутика, завршио је у Ријеци 1989. године, а магистрирао је јужнославенске књижевности 1999. на Универзитету у Ослу. Радио је као лектор, судски тумач за норвешки, учитељ норвешког за странце, поштар, грађевински радник, поморац. Објавио је: збирке кратких прича: *Фасуни* (2002) и *Сандале* (2013); романи: *Нијгје, ниоџкуда* (2008) и *Љејши крај* (2010). Превео је десетак књига с норвешког на босан-

ски / хрватски/ српски. За роман *Нијгје, ниоџкуда* добио је награду „Меша Селимовић“ за најбољи роман издат у БиХ, Хрватској, Србији и Црној Гори у 2008. години. Књиге су му преведене на неколико страних језика. Живи и ради у Љубљани, Ријеци, Брчком, Ослу, Старом граду (на отоку Хвару).

Срђан Срђић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта *www.bestseller.net*, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсуре зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романи *Мриво поље* (2010) и *Сайори* (2013), као и збирку прича *Есџирандо* (2011).

Џорџ Сџајнер (*George Steiner*; 1929, Pariz), године 1940. се са породицом преселио у САД. Школовао се у Паризу и Њујорку, а студирао је у Чикагу, затим на Харварду и Оксфорду. Радио је на Принстону и Кембриџу, а затим је предавао енглеску и компаративну књижевност на Женевском универзитету, компаративну књижевност на Оксфорду и поезију на Харварду. Написао је *Tolstoy or Dostoevsky* (1958), *The Death of Tragedy* (1961), *In Bluebeard's Castle: Some Notes Towards the Redefinition of Culture* (1971), *After Babel* (1975), *The Portage to San Cristobal of AH* (1981), *Proofs and Three Parables* (1992), *Errata: an Examined Life* (1997), *Grammars of Creation* (2001) и многа друга дела која укључују есеје, студије, монографије, али и поезију и прозу. Живи у Кембриџу, у Енглеској.

Предрај Сџанковић (1963, Лесковац), професор је латинског и француског у лесковачкој Гимназији. Писао је за „Нашу реч“, „Градину“ и „Think Tank“. Објавио збирку прича *Игра с кршицама* (2010).

Мерал Тарар Туџиш (1966, Лудвигсбург, Немачка), студије германистике завршила на Филолошком факултету универзитета у Београду. Бави се књижевним превођењем од 2004. године. Објављени различити преводи са немачког на српски језик, претежно из области религије, теологије, филозофије... Од новембра 2010. го-

дине члан Управног одбора и председница Одбора за међународну сарадњу и Београдске преводилачке сусрете у Удружењу књижевних преводилаца Србије. Бави се такође консекутивним и симултаним превођењем.

Мирољуб Тодоровић (1940, Скопље) је оснивач и теоретичар српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета сигнализам. Дипломирао је на правном факултету у Београду. Радио је као новинар, професор у средњој школи, секретар редакције, уредник часописа и саветник за међурепубличку и међународну културну сарадњу у Министарству културе Републике Србије. Године 1982. је отишао у пензију и у потпуности се посветио књижевном и уметничком раду. Поезија, есеји и интермедијални радови Мирољуба Тодоровића објављивани су на више језика у антологијама, зборницима, каталозима, листовима и часописима у Европи, Северној и Јужној Америци, Аустралији, Јужној Кореји и Јапану. Као уметник, имао је дванаест самосталних изложби и излагао је на преко шест стотина колективних међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-арта и концептуалне уметности. Објавио је преко педесет књига поезије и још четрдесетак књига прозе, есеја, полемика и др. Добитник је више награда и признања за свој рад, између осталог „Павле Марковић Адамов“, „Оскар Давичо“, „Тодор Манојловић“, Вукову награду и др.

Олиа Токарчук (*Olga Tokarczuk*; 1962, Сулехов, Пољска), спада у ред најистакнутијих савремених пољских прозаиста и есејиста. Психолог је по професији. Добитница је престижних књижевних награда: награде Пољског удружења издавача, награде фондације Кошцелских, пасоша листа „Политика“, награде Махинера, Шлеске награде за културу 2003; више пута номинована је за награду NIKE и три пута победила је на плебисциту читалаца Газете Виборце. Дебитовала је 1989. песничком збирком *Градови у олегалима* (*Miasta w lustrach*), а велики успех доноси јој први њен роман *У ѿобрази* за *Књигом* (*Podróż ludzi Księgi*, 1993), којим је стекла признање и критике и читалачке публике. Следи роман *Ерна Елцнер* (*E. E.*, 1995), а потом *Правек и група времена* (*Prawiek i inne czasy*, 1996), збирка приповедака *Ормар* (*Szafa*, 1997),

роман *Дневна кућа, ноћна кућа* (*Dom dzienny, dom nocny*, 1998), збирка приповедака *Свирка на мнојо бубњева* (*Gra na wielu bębenkach*, 2001), роман *Бејуни* (*Bieduni*, 2007). Живи и ствара у Крајанову, маленом месту у Судетима.

Весна Тријић (1975, Краљево), дипломира-ла је српску књижевност и језик са општом књижевношћу на Филолошком факултету у Београду. Од пролећа 2001. године пише новинску критику за дневни лист „Блиц“. Објављује критичке приказе и есеје у књижевним листовима и часописима. Добитница је награде „Милан Богдановић“. Живи у Земуну.

Владимир Хаџи-Танчић (1975, Ниш), завршио је Учитељски факултет у Јагодини. Пише приче. Објављује у часописима „Летопис матице српске“, „Акт“, „Наш траг“, „Градина“, као и у листовима „Политика“, „Књижевни лист“ и „Народне новине“. Превођен је на немачки језик. Награђиван је за кратку причу. Живи у Нишу и ради као учитељ.

Ојо Хорваџ (1967, Нови Сад), студирао у Новом Саду, Ерлангену и Берлину. Пише и преводи поезију са мађарског, немачког и италијанског језика. Објављене књиге: „*Где несјјаје шума* (1987. – „Бранкова награда“), *Горки лисѿови* (1990), *Зирушавање* (1990), *Фоѿоирафије* (1996), *Канада. Gedichte* (1999), *Дозвола за боравак* (2002), *Пуѿо-ваѿи у Олмо* (2008 – награда „Мирослав Антић“), *Изабране & нове ѿсеме* (2009). Песме у антологијама (избор): *Црѿеж који каѿље* (Алманах нове војвођанске поезије, 1988), *Die neuen Mieter. Fremde Blicke auf ein vertrautes Land* (Hrsg. I. Mickiewicz. 2004), *Звезде су леѿе, али немам каг га их ѿлегам* (Антологија српске урбане поезије, 2009). Преводи (књиге): Ханс Магнус Енценсбергер: Јанош Пилински: *Краѿер* (1992. – Награда Друштва књижевника Војводине “Превод године”), *Ото Фењвеш: Анђео хаоса* (2009), *Последњи ѿоздрав аѿѿронауѿима* (2010). Живи и ради у Фиренци.

Марјан Чакаревић (1978, Чачак), дипломирао је и завршио мастер студије из српске и светске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Објављене књиге поезије: *Исечци* (1997), *Параѿраг* (1999) и *Сисѿем* (2011). Пише и књижевну критику и есејистику. Објављивао у

домаћим и регионалним часописима. Живи у Београду.

Жужа Чобанка (*Csobánka Zsuzsa*; 1983, Мишколц), на Универзитету Лоранд Етвеш завршила је за професора мађарског језика, на Факултету драмских уметности за драмског педагога, а од 2010. је студент на докторском програму о теорији одгоја такође на Универзитету Лоранд Етвеш, где јој је главна област истраживања предавање савремене књижевности на часовима мађарског језика. Од 2005. редовно објављује песме, новеле и критике у познатим часописима. Дела су јој *Бој* (*Vog*, 2009), *У мене ђрси* (*Belét az ujját*, 2011), *Хладни ђреси* (*Hideg bűnök*, 2011), *Скоро Аушвиц* (*Majdnet Auschwitz*, 2013).

Уљеша Шајшинац (1971, Зрењанин), драмски писац, приповедач, романијер. Дипломирао је на Факултету драмских уметности у Београду, одсек Драматургија. Од 2005. предаје драматургију на Академији уметности у Новом Саду. Добитник је књижевних награда „Биљана Јовановић“ и Виталова награда и три награде за сценарио (Нови Сад, Врњачка Бања и Варшава). За драму *Хадерсфилд* добио је награду „Јован Стеорија Поповић“ за најбољи савремени драмски текст на *Стеријином ђзорју* (2005). Објавио је романе *Чуда ђприоде* (1993), *Нага сџанује на крају ђрада* (2002), *Вок он!* (2007) и *Сасвим скромни дарови* (2011); роман за децу *Веџрушкина ледина* (2006); књигу прича *Чемер* (1997) и драме *Реквизиџер* (1999), *Право на Руса* (2001), *Говориџе ли аусџралијски?* (2002), *Hudersfiled* (2005), *Бананџ*

(2007), *Веџрушкина ледина* (2008) и *Леџеџи мојих џлуџних крила* (2009). Живи у Зрењанину.

Љиљана Шоџ (1950, Босанска Градишка), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду. Од 1976. Године била је уредница у „Књижевним новинама“, а од 1994. године главна и одговорна уредница издавачке делатности у „Српској речи“ и уредница појединачних издања у многим издавачким кућама широм земље. Од 1997. до 2000. године била заменица Секретара за културу и Секретар за информисање Скупштине града Београда. Од 2004. до 2007. године била је државни секретар у Министарству културе и медија Републике Србије. Од 1974. објављује у књижевним листовима и часописима махом књижевну критику, есеје, путописе, колумне... Ауторка је шест књига и више од хиљаду библиографских јединица у периодичи. Књиге: *О наивности и невиности* (1995), *Велика шеџња* (1997), *Усџон до смџи* (1999), *Писање уз веџар* (2002), *Ексџаза с џредумишљајем* (2003), *Ослоњени на џразнину* (2009). Добитница је награда „Милан Богдановић“, „Драгиша Кашиковић“ и „Златни беоцуг“. Живи у Београду.

Золџан Шоџоџник (*Sopotnik Zoltán*; 1974), песник, писац, уредник, критичар. Од 2009. је уредник рубрике Проза у мађарском књижевном часопису *Прае*. Дела: *Крокодил* (*Krokodil*, 2003), *Средина искрености* (*Őszinteség közepe*, 2006), *Futóalbum* (2009), *Saját perzsa* (2012), *Цимеџни врџи* (*Fahéjas kert*, 2013). Песме су му до сада превођене на српски, словачки и бугарски језик.